

Veliki četrtek - večerna maša

Pirniče, 18. april 2019

»Je sveta maša res dolgočasna?«

Dragi bratje in sestre!

Predstavljajte si, da pridete v situacijo, ko veste, da se z določeni človekom ne boste videli nikoli več. Vse kar ste z njim v preteklosti doživeli lepega, morda preizkušnje, ki ste jih premagala skupaj, vse to vam prihaja pred oči. In ker želite, da bi bilo to vajino srečanje res nekaj posebnega, nekaj, česar se bo zagotovo rad spominjal še vse svoje dni življenja, pozorno izbirate besede. Vse kar storite ali rečete ima tokrat posebno težo. Vaša dejanja so preiščljena, simbolična. Nočete, da bi karkoli med vama ostalo neizrečeno in da prav nič ne bi zmotilo slovesnosti tega trenutka.

Natanko v taki situaciji danes vidimo Jezusa. Ve, da je zadnjič pri mizi s svojimi učenci. To jim nenazadnje tudi pove, vendar je videti, kot da bi ga ti ne jemali čisto zares.

Jezus se je potrudil, da bi v ta, zadnji skupni večer, povzel tisto najpomembnejše, kar je imel povedati nam, svojim učencem. Njegove besede in njegova dejanja so bila slovesna, do konca preiščljena: po eni strani simbolična, po drugi pa nadvse zgovorna. *»Vzel je platno«*, pravi evangelist, *»se opasal z njim, ter učencem začel umivati noge.«* Da v njih ne bi ostala niti trohica dvoma, jim je to svoje početje tokrat tudi jasno razložil: *»Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam namreč dal.«*

Se vam zdi čudno, da je osrednje Jezusovo sporočilo, ki ga želi ob koncu svojega življenja zapustiti apostolom to, naj drug drugemu umivajo noge? Če bi na to Jezusovo dejanje gledali le površinsko, objektivno, bi bilo to res nekoliko nenavadno. Vendar so bila Jezusova dejanja vedno tudi simbolična: razumeti jih je potrebno v najširšem pomenu. Jezus je s to svojo gesto učencem nedvoumno povedal, da se veličina človeka ne meri po tem, kakšen ugled ima v očeh javnosti, ampak po tem, koliko ljubezni premore. Koliko je pripravljen služiti svojim bližnjim, koliko ponižnosti premore. Da bi učenci to njegovo dejanje zares čisto vsi razumeli, jim na koncu pove povsem naravnost: *»Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen«*. Očitno je prva in najpomembnejša stvar zaradi katere je Bog postal človek to, da nam pove, kako pomembna je ljubezen. Kot bi nam brez besed oznanjal: *»Četudi pozabite vse, kar sem ta tri leta govoril med vami: ne pozabite, da sem vas ljubil do smrti«*.

Drugo dejanje, ki temu zadnjemu večeru daje poseben pečat je postavitve evharistije: prva sveta maša. Nad kruhom in vinom, ki so ga po starodavni tradiciji uživali pri pashalni večerji, je izrekel pomenljive besede: to je moje telo, to je moja kri, ki se preliva za vas. Jezus je s tem jasno povedal, da njegova smrt ni brez smisla. Umrl bo »za nas«, za naše odrešenje, za naše življenje. V teh besedah se skriva tista skrivnostna napoved, ki jo je izrekel Janez Kristnik, ko je prvič pokazal naj: »*Glejte: Jagnje Božje, ki odjemlje greh sveta!*« Njegova smrt je za nas: da bi mi resnično živeli.

Tretje dejanje, ki zaznamuje ta zadnji Jezusov večer je pravzaprav skrito v petih besedah, ki jih je Jezus položil na srce učencem, po tem, ko jim je povedal, da sta kruh in vino njegovo telo in kri. Dejal je: »*To delajte v moj spomin!*« S tem jim je naročil, naj kakor on pri tej zadnji večerji, tudi oni vse do konca sveta, darujejo kruh in vino, v spomin na njegovo daritev na križu, s katerim bo vsem ljudem zaslužil spravo z Bogom. Z besedami: »*To delajte v moj spomin*« je apostole postavil za duhovnike, ki bodo njegovo življenjsko daritev na nekrvav način ponavljali iz dneva v dan vse do konca sveta.

Ob tej zadnji večerji je Jezus še zadnjič napovedal svojo smrt: a povedal je tudi, da ta smrt ni poraz, ni konec njegovega poslanstva, ampak nekakšen vrhunec, s katerim želi zapečatiti vse kar jih je tri leta učil. In še več: po njihovih rokah se bo to njegovo zmagoslavje nad grehom, pri vsaki sveti daritvi, pri vsaki sveti maši, ponavljalo, se ponavzočevalo in vedno znova prinašalo odrešenje padlemu človeštvu. Jezusova daritev za grehe sveta se pri vsaki sveti maši zgodi, kakor bi se zgodila prvič: oltar je križ, na katerem Jezus umira za nas, kruh je njegovo telo in vino njegova kri, ki se preliva v odpuščanje naših grehov.

Bratje in sestre! Če bi se zares zavedali, kaj se pri sveti daritvi dogaja na oltarju, bi nam nobena sveta maša ne bila dolgočasna. In, kakor množica na tisti prvi veliki petek, ki se je zbrala ob Jezusovem križu, bi tudi mi odhajali domov trkajoč se na prvi, v neskončni hvaležnosti Bogu, da nam je po zasluženju Jezusa Kristusa odpustil naše grehe in nas spet sprejel v svoj očetovski objem. Amen.